HODNÁ HOLKA

První případ
detektivní
kanceláře
Veselá pravda

Kristýna
Sněgoňová

HODNÁ HOLKA

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2026
Cover © Jaromír Švejdík, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7361-9 (pdf)

HODNÁ HOLKA

Kristýna Sněgoňová

VENDETA

1.

Pokaždé když jsem odemykal kancelář a z té sousední se linul proud nadávek v bulharštině, jsem si sliboval, že se poohlédnu po něčem lepším, abych potenciální klienty neodradil dřív, než se klienty stanou. To rozhodnutí jsem ale nikdy nedotáhl do konce.

Důvod to mělo jednoduchý.

Prachy.

Soukromé očko dlužící na nájmu kanceláře s ulepeným oknem bylo klišé, které bych se styděl napsat. Vyhazov od policie, láhev laciného rumu a čekání na velký případ, nebo spíš na exekutora, to všechno jako by bylo nutnou podmínkou pro to, aby se člověk mohl stát detektivem. Přinejmenším v knížkách.

Možná i proto jsem se rozhodl dokázat opak.

K policii jsem nikdy nenastoupil a ani jsem po tom netoužil, v mé sbírce alkoholu převládaly rumy z Barbadosu a na velké případy jsem nečekal. Teprve nedávno jsem si přiznal, že na ně nečekám, protože už jsem přestal věřit, že se dočkám. Do návštěvy exekutora jsem měl sice daleko, ale pravděpodobnost, že na mě zaklepe on, byla i tak o něco vyšší, než že otevřu dveře a na prahu bude stát kráska v nesnázích. Možná tak bulharský soused, aby mi řekl, že ten druhý vypadl z okna. Ale rozhodně to byla nehoda a bylo by milé, kdybych policii potvrdil, že jsme tu spolu celou dobu hráli texas hold'em.

Když jsem za sebou zaklapl dveře a pohled mi padl na desku psacího stolu, musel jsem připustit, že pokerem bych tu možná vydělal aspoň něco.

Opilý na stole jsem sice nespal – pod pohovkou jsem měl pro podobné případy zasunutou matraci –, nicméně bez úspor bych si nemohl dovolit ani tu kancelář se zdmi tak tenkými, že kdybych pochytil z bulharštiny jen o trochu víc, mohl bych hádku, která neustávala, překládat slovo za slovem. Kdyby teda bylo komu.

Moje asistentka tu víc nebyla, než byla, s pracovní dobou si hlavu rozhodně nelámala. S čistotou jediného okna v místnosti ostatně taky ne.

Protože jsem si nemohl dovolit zaplatit asistentku dobrou, aniž bych sáhl ještě hlouběji do rezerv, do kterých jsem sahat nechtěl, spokojil jsem se, podobně jako v případě kanceláře, s tím, co bylo. Teprve když jsem poznal paní Gluškovou, jsem ale pochopil, proč Tomáš Baťa tvrdil, že není tak bohatý, aby si mohl dovolit levné věci. Paní Glušková od začátku deklarovala, že je slušná ženská a za tak mizerné peníze nebude dělat nic, za co by se musela stydět. Tehdy mě ani nenapadlo, že za činnost vzbuzující stud považuje i úklid, který byl její primární pracovní náplní. Do kanceláře měla docházet dvakrát týdně, přičemž někdy nepřišla vůbec a jindy jsem se jí zase nemohl zbavit. Zpravidla si uvařila kávu – já o ni požádal jen párkrát, jednou jsem ji dostal studenou a jednou vůbec –, hadrem, který používala na zem i na nádobí a většinou přesně v tomhle pořadí, sklouzla po stole, zpřeházela přitom všechno, co jsem na něm měl, a nakonec zapnula počítač, kde hledala slevy na oblečení pro vnuky, a kdykoliv jsem se zeptal, co dělá, tvrdila, že aktualizuje databázi případů. Nikdy jsem to nerozporoval, přestože mi bylo jasné, že pokud vůbec databázi založila, určitě ne na e-shopu s dětským prádlem. Paní Glušková se ale

nenechala vyvést z konceptu. Moc dobře věděla, že žádné případy nemám, ale hrdost mi nedovolí přiznat, že nápad stát se soukromým detektivem stál za vyližprdel. Nakonec jsem si s ní tu hru na aktualizaci databáze občas zahrál rád, protože byla jediná, kdo ta slova v souvislosti s mou prací používal.

Promnul jsem si oči, zakopl o prázdnou papírovou krabici, na kterou jsem si vůbec nevzpomínal – paní Glušková asi v souvislosti s nákupy nepoužívala jen můj počítač, ale i kancelář coby adresu pro doručování –, a padl jsem do křesla. Na pravé opěrce bylo něco lepkavého.

„Vurvi po djavolite, majnata ti!" ozvalo se za zdí a poměrně přesně to shrnulo moje momentální rozpoložení.

Do prdele, na to se ti můžu vysrat.

Skrze špinavé okno dopadaly do větší ze dvou místností paprsky slunce, ale místo toho, aby ji rozjasnily, jen odhalovaly její neutěšenost. Ze začátku jsem se snažil, aby na klienty působila dobře, postupem času mi to ale začalo být jedno. Hlavně proto, že nebylo na koho působit.

Případy, pokud se to tak vůbec dalo nazvat, jsem měl za celou dobu své nové kariéry dva – a ten, kdy si mě klient spletl s terapeutem, byl tím lepším z nich. Tehdy jsem ho nechal vypovídat se, nabídl mu kapesník i panáka kubánského rumu a celou dobu, co jsem ho poslouchal, jsem si v duchu nadával za to, že jsem si místo „detektivních služeb" nechal na cedulku vedle dveří zbaběle napsat „poradenství". Na druhou stranu mi ten člověk zaplatil, ačkoliv jeho pokus objednat se na další sezení jsem musel s těžkým srdcem odmítnout. Ne že bychom si nerozuměli, ale o neoprávněné poskytování zdravotních služeb jsem své profesní portfolio rozšířit nemínil a nové přátele jsem nehledal.

Usadil jsem se trochu pohodlněji a oči mi zabloudily k zarámovaným plakátům na zdech.

Velké, barevné, ve světle paprsků vypadaly, jako by to bylo včera, co je donesli z tiskárny. To nejlepší na tomhle zoufalém místě.

A na každém plakátu spolu s názvem filmu nebo knihy i moje jméno.

Lukáš Pravda.

Jednou za čas se mě při pohledu na ně zmocnila směs pocitů, které měly jedno společné – ani jeden z nich nebyl příjemný. Pověsit sem ty plakáty mi poradila Alice. Připadalo mi to jako dost laciná reklama, ale ona tvrdila, že když klienti zjistí, kdo jsem, možná se to roznese a osloví mě další. I když jsem si tím nebyl jistý, poslechl jsem. Spíš proto, abych dal najevo, že mi na jejím názoru záleží, než že bych s ním souhlasil. V kanceláři, do které žádný klient nevstoupil, ale nemohly plakáty nikoho ohromit. Nakonec mi jen připomínaly, že to, co jsem dělal předtím, mi šlo, zatímco to, o co se pokouším teď, je na nic.

Vlastní knihy na polici vedle stolu mi už ale připadaly jako moc velká onanie, takže bylo asi dobře, že je krom mě a paní Gluškové nikdo nevídal. I když zaplnily přes metr dlouhou Ikea polici z bíle mořené osiky. V románech jsem pokračoval i potom, co jsem začal psát scénáře – jeden seriál za druhým, každý v nich chtěl hrát a všichni je sledovali. Nebo to aspoň tvrdili, když mě s *díky za ten poslední* zastavovali na ulici. I když jsem na oplátku děkoval za podporu, ta neobvyklá schopnost pokaždé uspět mě dost znervózňovala. Je to jen klika? Nebo talent, který se jednou vyčerpá a já pak skončím v zapomnění? Bál jsem se toho, i když jsem se navenek usmíval.

A pak mě něco napadlo. Proč by vlastně mělo být těžší i v reálu žít to, o čem jsem zatím jen psal? Když mě zradila kreativita, zdálo se přirozené využít toho, co všechno jsem se o zločinech a jejich řešení naučil, a rozhodl jsem se zkusit to i mimo stránky knih. A vypadalo to jako dobrý nápad, jak

vyplnit čas, který jsem předtím věnoval psaní. Jenže psaní si žádalo, abych žil v tisíci světech současně, a já jsem tou dobou nechtěl žít v žádném.

Řešení záhad bylo jednou z mála věcí, které mi tehdy dávaly smysl, a já se k němu upnul se znovunalezeným nadšením.

Opadlo brzy.

A mohla za to i osoba, která právě otevřela dveře.

„Vy už jste tady?" zeptala se paní Glušková překvapeně. V jedné ruce si nesla *Ženu a život*, v druhé plastový jídlonosič.

„Je půl jedné," upozornil jsem ji. „To jste přišla teprve teď?"

„Ovšemže ne! Dopoledne jsem myla vokno."

„Poznal jsem. Celé září."

Pokud paní Glušková ironii rozeznala, pak ji ve svém vlastním zájmu ignorovala a odešla si vybalit oběd. Cestou srovnala jeden z plakátů – vzhledem k tomu, jak milovala bulvár, jsem ji podezíral, že moje známosti s herci byly jediným důvodem, proč tehdy tu „mizerně placenou práci" vzala. Často jsem toho litoval.

Vyklonil jsem se z křesla. „Nevolal mi nikdo?"

„Jak to mám vědět?" ozvalo se z jediné další místnosti, kterou jsem tu měl, z malé kuchyňky. „Myla jsem vokno!"

Jak jinak.

Přesunul jsem se za stolní počítač, položil ruce na klávesnici a chvíli jsem jen pozoroval potemnělou obrazovku. Sedával jsem tak často. Cítil jsem klávesy pod prsty, občas na ně jemně poklepal, sledoval jsem, jak kurzor bliká, ale nikdy jsem nic delšího nenapsal. Někdy jsem uvažoval, že bych kancelář využil smysluplně a zase to zkusil – nahodit pár slov, jedno souvětí, možná odstavec –, ale zatím jsem to neudělal. I když mi už nevolali tak často jako kdysi, můj kmenový nakladatel se před každou přípravou edičáku ptal, jestli jsem si to nerozmyslel a přece jen se nerozhodl ke své nejslavnější sérii vrátit.

Pokaždé jsem se zasmál a řekl, že nerozhodl.

Ale byla to lež.

Už dávno nešlo o to, jestli jsem chtěl, nebo ne.

Nemohl jsem.

Kdysi jsem se bál, že je moje psaní jako kouzlo, které o půlnoci přestane působit. Pak jsem pochopil, že se tak nestane, jen abych zjistil, že jsem se spletl. Nakonec se přesně to stalo. Ať už to bylo štěstí, nebo schopnost s omezenou délkou trvání, bylo to pryč.

Zavadil jsem o mezerník, obrazovka se rozsvítila a objevil se na ní e-shop s výhodnou slevou na zimní sportovní oblečení. Byla polovina června, ale paní Glušková nezahálela. Na jednu stranu jsem mohl být rád, že nelhala a dopoledne v kanceláři opravdu strávila, na druhou stranu jsem si přál, aby si na lžích dala aspoň trochu záležet a nenutila mě tak často předstírat, že jsem úplný imbecil.

„Co databáze případů?" zeptal jsem se kousavě.

„Už je skoro aktualizovaná," odpověděla paní Glušková bez zaváhání.

Zatímco v kuchyňce obědvala a četla si u toho časopis, uvažoval jsem, proč jsem vlastně přišel a co jsem čekal, že tu najdu, krom pokračování nekonečné hádky za zdí. Dodnes jsem si nebyl jistý, jestli v sousední kanceláři sídlí firma, nebo tam někdo načerno žije. Správci to asi bylo jedno, aspoň dokud platili nájem. Nedivil bych se ani, kdyby v mojí kanceláři žila paní Glušková a správce předstíral, že ji nevidí. Sám se pokoušel psát a nikdy si nenechal ujít příležitost mě zastavit, aby mi řekl, jak mu to jde. Nešlo, aspoň podle mého názoru. Nebyl jsem si už ale jistý, jestli se na něj můžu spolehnout. I proto jsem se kolem recepce pokaždé snažil proklouznout. Nicméně když už se správci povedlo mě přepadnout, poslouchal jsem a na správných místech uznale kýval nebo šokovaně vrtěl hlavou.

Správce tak nabyl dojmu literárního souznění a na oplátku přivíral oko nad tím, že občas používám jeho soukromou sprchu v pátém poschodí.

Už jsem se zvedal, že to dneska zabalím a zkusím se projít a pročistit si hlavu, do které se mi začínaly vkrádat nežádoucí vzpomínky, když se ozvalo nesmělé zaklepání. Zarazil jsem se a čekal, jestli se bude opakovat.

Možná se mi to zdálo.

Aha, ne, někdo vážně klepal.

Zatímco jsem se pomalu protahoval kolem psacího stolu, snažil jsem se připravit se na prosbu o poskytnutí alibi jednomu z bulharských hlasů za zdí. I když to bylo naivní, pro všechny případy jsem si srovnal límeček košile. Teprve pak jsem otevřel dveře.

Před prahem stála žena, spíš hubená než štíhlá, s vlasy neurčité, snad světle hnědé barvy, visícími podél bledé tváře. Mohla být o něco málo starší než já. I když já zase působil mladší, takže kdo ví, kolik jí vlastně bylo. Nervózně si žmoulala ruce a očima přeskakovala z cedulky s nápisem *poradenství* na poradce samotného. Tvářila se přitom trochu pochybovačně a trochu provinile, jako by si nebyla jistá, jestli neutéct. Pohled na kancelář za mými zády ji v tom pokušení jen utvrzoval. Alice by možná řekla, že jsem měl ty plakáty pověsit tak, aby byly vidět už z chodby. Ještě lepší by ale bylo nalepit je na okno, aby zakryly, jak ho paní Glušková dopoledne „umyla".

„Dobrý den," pozdravil jsem.

„Dobrý den." Mluvila tak potichu, že jsem jí skoro nerozuměl. „Hledám… Já hledám…"

„Poradenství?" pobídl jsem ji.

Znovu zatěkala očima sem a tam jako zvíře zahnané do kouta. „Detektivní kancelář Lukáše Pravdy."

Ustoupil jsem. „Prosím, pojďte dál."

Přelétla mě nedůvěřivým pohledem, ale nakonec pomalu překročila práh.

Klientka.

A očividně mě nepovažovala za terapeuta.

Sotva jsem se ovládl, abych za ní dveře nezabouchl a nezamkl k tomu. Místo toho jsem pomalu zavřel a otočil se. Ponechával jsem přitom ženě dostatek prostoru, aby se zahnaná do kouta necítila. „Můžu vám nabídnout něco k pití? Kávu? Čaj?" V duchu jsem se modlil, aby odpověděla, že nic nechce, protože jsem si nedokázal vybavit, v jakém stavu police s občerstvením je.

„Kávu, prosím," zklamala mě. „Černou, bez cukru."

Kývl jsem a odešel do kuchyňky. Paní Glušková si zrovna na dezertní talířek nabírala velkou pocukrovanou kremroli.

„Máme tu klientku," zašeptal jsem a hned jsem si uvědomil, že jsem řekl *máme*, ačkoliv mojí asistentce je, podobně jako správci, úplně jedno, jestli klienty mám, nebo nemám, dokud platím. Jmenovitě paní Glušková by byla určitě radši, kdybych je neměl a ji tak nikdo zbytečně nerušil od čtení *Ženy a života*. „Dá si černé kafe. A tu kremroli."

„Tu jsem si vzala k obědu!"

„A teď ji dáte té ženské ke kafi. A neječte tak."

Paní Glušková přimhouřila oči. „Budu ji chtít proplatit."

„Už jste mě stála víc." Pohledem jsem přeletěl linku. „Řekněte, že máme kafe. Nebo víte co? Na chvíli ji zabavte a kafe si vezmu na starost já."

„Jsem asistentka, ne komik."

„Kdybyste mi to neřekla, tak bych to nepoznal. Zeptejte se jí třeba, proč přišla. Ale jen obecně, aby viděla zájem, podrobnosti nechte na mně."

Paní Glušková vstala, uraženě odložila kremroli a prošla zatahovacími dveřmi do kanceláře. Naplnil jsem varnou konvici

vodou, zapnul ji a po chvíli zoufalého hledání jsem z police vytáhl sklenici s mletou kávou u dna. Vystačila tak akorát na jednu porci. Ještě že jsem se s paní Gluškovou vyměnil, byla by schopná udělat si kafe ke kremroli a klientce nedat nic. Ve varné konvici to nekonečně dlouho bublalo, než oranžové světlo zhaslo a já tu ubohou hromádku zalil. Špatně jsem odhadl množství vody, takže se šálek naplnil sotva do poloviny. Utěšoval jsem se tím, že kdyby šlo hubené brunetce o kafe, vyrazila by do kavárny, a ne k soukromému detektivovi. I když jsem zatím netušil, o co jí jde, a doufat, že o moje služby, jsem se neodvažoval, kvůli té mizérii na dně šálku nestálo za to ani nastoupit do místního výtahu, kterému chyběly vnitřní dveře a pravidelně se zasekával v druhém poschodí.

Popadl jsem podnos s kávou a kremrolí na dezertním talířku a protáhl se dveřmi.

Klientka seděla na pohovce před kulatým stolkem, paní Glušková vedle ní a živě vyprávěla: „Já se na ty jeho seriály taky koukala. A ty dva, co řešili vodložený případy, jsem měla moc ráda. Pořád jsem čekala, že se daj na konci dohromady, vy ne?“

„Já to neznám, pardon.“

„Když jsem to sledovala, říkala jsem si, že to musel napsat moc zábavnej člověk. A víte co? Vono je to úplně navopak…“

Tolik k *projevte zájem o to, co sem klientku přivádí.*

„Děkuji, Halino, už vás nebudeme potřebovat,“ přerušil jsem svou asistentku a položil podnos na desku stolu.

Paní Glušková se zvedla a s nakrčeným nosem zmizela v kuchyňce. Prásknout zatahovacími dveřmi byla pokročilá magie, ale ona ji zjevně ovládala, a tak po jejím odchodu nastalo pár sekund trapného ticha, během kterého jsem si s hrůzou uvědomil, že vlastně netuším, jaké má moje asistentka křestní jméno. Doufal jsem, že jsem ji Halinou neurazil, protože to poslední,

co jsem potřeboval, bylo, aby si na mě začala stěžovat i jinde než před klienty. Což jsem nepotřeboval vůbec.

„Jsem Lukáš Pravda," představil jsem se asi zbytečně a s trochou ostychu, kterého jsem se nedokázal zbavit – a neměl jsem k tomu upřímně ani dost důvodů –, jsem dodal: „Soukromý detektiv."

I když jsem měl živnostenské oprávnění pro koncesované živnosti „služby soukromých detektivů" podle zákona č. 455/1991 Sb., říct, že jsem soukromý detektiv, mi i po téměř půl roce připadalo podobně nepatřičné jako tvrdit, že v noci v elastickém trikotu chytám padouchy. Ostatně kdyby mi to šlo stejně jako poradenství, bylo by asi lepší v elastickém trikotu vystupovat ve varieté.

„Ilona Tichá," zašeptala žena.

Nomen omen.

Začínal jsem mít pocit, že jinak než šeptem ani mluvit neumí. A současně že ji odněkud znám, i když jsem si nedokázal vybavit odkud. Možná měly jen všechny tiché ženy světa něco společného.

„Předpokládám, že je tu něco, s čím bych vám mohl nějak pomoct…"

Bylo to pobídnutí, aby pokračovala, a ona to pochopila. Ruce si nepřestávala nervózně mnout a já si všiml zkrvavené kůže na špičkách prstů. Dermatilománie, nebo jen reakce na stres, který ji nakonec přivedl až sem?

„Můj manžel… vlastně můj druhý manžel pracuje s vaším kamarádem Pavlem, teda Pavlem Charvátem. To on mi o vás řekl."

Aha!

Pavel byl spolužák ze střední. Svého času jsme se potkávali dost často, Pavel dokonce produkoval filmy podle mých knih. Občas jsme si během toho období zašli na squash, sem tam

se potkali u mě nebo u něj. A jednou v lednu jsme se příšerně opili, usnuli v parku a skoro nám přitom omrzly prsty. Průměrně jsme se opili víckrát, ale o pití nikdy nešlo – šlo o to, že jsme vyrostli v podobném prostředí, a i když se naše cesty na chvíli rozešly, v podobném prostředí jsme se zase potkali. A takových lidí kolem mě moc nebylo. Oba jsme věděli, jaké to je škemrat v šestnácti před hospodou o cígo i kouřit o dvacet let později kubánský doutník na pláži ve Varaderu. Nikdy jsme si nemuseli nic vysvětlovat, stačilo pár slov – *Vzpomínáš tenkrát v červnu na Stodolní?* nebo *Bacha, abys nedopadl jako Panáček, kámo!* – a dokonale jsme si rozuměli. Když jsem s psaním seknul, přestali jsme se potkávat. Asi ne úmyslně, ale postupem času a přirozeně, až se z nás nakonec stali spíš známí než kámoši. Upřímně mě překvapilo, že Pavel vůbec zaznamenal, co teď dělám, ale ocenil jsem, že mě Tiché doporučil. I když s jistou hořkostí, když jsem si uvědomil, že ho k tomu vedla spíš lítost nad výměnou skvělé kariéry za pochybnou živnost než důvěra v mé schopnosti.

Odkašlal jsem si. „Už chvíli jsem Pavla neviděl. Jak se má?“

Tichá trhla rameny. Nevypadala, že si chce povídat o kolegovi svého manžela. Druhého manžela. Určitě nebylo jen tak, že to zdůraznila hned v úvodu.

Pozorovala mě se směsicí ostychu a podivné naléhavosti, jako bych měl sám přijít na to, proč tady je, a dál si žmoulala prsty. Teď už jsem si všiml, že se snaží netahat se za oděrku na bříšku pravého palce, ale přesto jí tam levá ruka neustále klouže. Kávy se zatím ani nedotkla. Možná to tak bylo lepší, vůbec jsem netušil, jak dlouho sklenice v polici ležela.

„Předpokládám, že jste přišla, protože potřebujete detektivní služby,“ řekl jsem po chvíli ticha. Zjevně potřebovala pomoc i s tím, jak začít.

Tichá se na pohovce předklonila. „Nejsem blázen.“

Pokud to považovala za nutné konstatovat nahlas, chystala se nejspíš říct něco, co mě donutí o jejím duševním zdraví pochybovat. Najednou jsem si nebyl jistý, jestli tu přece jen nehledá terapii. Soudě dle stavu jejích rukou by jí kognitivně-behaviorální terapie prospěla. Na druhou stranu jsem na ni chvíli chodil taky a zásadního rozdílu jsem si nevšiml. Možná jsem jen neměl dost trpělivosti.

Pro jistotu jsem ale kývl. „Jsem si jistý, že ne. A poslouchám vás."

„Ztratila se mi dcera." Tichá sáhla do kabelky a určitě tisíckrát opakovaným pohybem z ní vytáhla fotku. „Hanka. Nedávno to byl rok."

Fotku jsem si vzal. Nakolik jsem mohl soudit, pocházela z jednoho z těch samoobslužných fotoautomatů v drogerii. Za poslední rok jich Tichá určitě vyvolala spoustu. Zahleděl jsem se na patnácti- nebo šestnáctiletou hnědovlásku s pihou nad horním rtem. Usmívala se a já nepoznal, jestli by měla i bez toho oči tak úzké a ústa tak široká. Kdyby se mě někdo zeptal, považoval bych ji spíš za roztomilou než hezkou a byla už moc velká na to, aby se to zásadně změnilo. Bylo na ní ale něco zvláštního. V tom úsměvu? V očích?

„Možná si na to pamatujete." Tiché se zachvěla brada. „Hledali jsme ji dlouho. Rodina, kamarádi, policie také, samozřejmě. Vznikla spousta iniciativ a skupin na internetu, kontaktovali nás i dva senzibilové, kteří tvrdili, že Hanku najdou, ale…"

Jasně že jsem si to pamatoval, jen mi chvíli trvalo, než jsem si spojil dívku na fotce s tou, které byla před rokem plná televize i internet. Většina národa ji znala ze školní fotky, na které se neusmívala. Možná proto, aby vyvážila způsobně spojené nohy a ruce složené v klíně. *Vypadá jako hodná holka*, řekla Alice, když na ni při scrollování facebookem vyskočila informace, že se děvče pohřešuje. Z titulku na hlavní stránce

novin se stala o pár dní později zpráva, že policie dál prohledává řeku. Na konci měsíce už to byla jen zmínka o tom, že se Hana Tichá nenašla.

Hodná holka, zopakoval jsem si v duchu Alicina slova, když jsem se díval na ty úsměvem zúžené oči.

První vyšetřovací verze pracovala s útěkem z domova, protože, pokud jsem se nepletl, z Hanina pokoje snad zmizela cestovní taška. Internet měl každopádně jasno – důvodem útěku byl určitě otčím. I když jsem to už tehdy bral s rezervou, protože za klávesnicí byl každý odborníkem na všechno, za nemožné jsem to nepovažoval. Možná to bylo klišé, ale nejčastějším pachatelem sexuálního zneužívání dívek byla podle statistik blízká osoba. Jenže tomu, že by se mohlo o sexuální zneužívání jednat, nic nenasvědčovalo, a pokud ano, policie si to nechala pro sebe. Pro psychology z internetových diskusí to nicméně nebylo v honu na nevlastního tátu překážkou. Být jím, smazal bych si všechny online účty už po týdnu. Možná to i udělal. Přestal jsem to pak sledovat, protože to ve mně probouzelo vzpomínky.

Ze zpráv jsem si každopádně pamatoval, že Hana chodila se psem do nedalekého lesoparku, a tak, ačkoliv pes na rozdíl od ní nezmizel, pročesávala lesopark policie hned několikrát. Mezi kameny v řece, která jím protékala, si kdosi všiml ztracené tenisky. Rodina ji nepoznala, ale velikost odpovídala Haniné noze a chvíli to vypadalo, že nebude trvat dlouho a tělo se najde zaklíněné pod jezem. Jenže na něj nenarazili ani policejní potápěči, ani skupiny dobrovolníků. A teniska asi nakonec patřila někomu jinému.

Stín podezření, který ulpěl na otčímovi, nejspíš zůstal, ale zájem o ztracenou dívku postupně opadal. Noviny plnily nové zprávy, lidi na internetu žili aktuálními tragédiemi. Uplynul měsíc, půl roku, rok… a nakonec začal plynout další.

A mě by ani ve snu nenapadlo, že se Ilona Tichá objeví tady.

Odolal jsem pokušení promnout si tvář.

Když jsem uvažoval, že se stanu soukromým detektivem, představoval jsem si velké případy, ale současně jsem se jich bál. Pátrání po ztracených věcech, dokumentování nevěry nebo shánění důkazů pro soudní řízení mi strach nenahánělo. Sice bych o ničem z toho nepsal, protože by to nikdo nečetl, zato jsem nepochyboval, že na to stačím.

Cokoliv jiného se mi ale zdálo mimo možnosti soukromého detektiva. Přinejmenším toho, který měl vedle dveří cedulku s nápisem „poradenství", protože ve své schopnosti nevěřil ani on sám.

A máš to, ty blbče, pomyslel jsem si.

Posunul jsem fotku po desce stolku zpátky k Tiché. „Co ta káva?"

„Je dobrá," odpověděla Tichá, aniž se napila. „Myslíte si, že už je to dlouho, co?"

„Pardon?"

„Že je rok moc dlouhá doba na to, aby se našla. Ale nezvěstné děti se někdy podaří vypátrat i po mnohem delším čase. Jaycee Dugardovou našli až za osmnáct let."

Zněla tak dychtivě mě přesvědčit, že jsem se nedokázal zeptat, jak Jaycee Dugardová těch osmnáct let strávila.

„Policie nedávno oznámila, že pořád pátrá, i když nemá moc stop." Tichá si fotku vzala. Chvíli se na svou dceru dívala, pak znovu zvedla hlavu. „Jenže ten rok… hlavně posledních pár měsíců… Skoro nás to zničilo. Marek, to je můj manžel, mě podporoval, snažil se pomáhat, vedl spoustu pátracích skupin… Ale potom se objevily nějaké nepřímé důkazy a lidi začali vinit jeho."

Rozhlédl jsem se, a když jsem nenašel zápisník pořízený přesně pro takové případy, natáhl jsem se dozadu a sebral

z psacího stolu bloček, ve kterém jsme si s asistentkou nechávali vzkazy. Nebo spíš do kterého jsem jí já psal vzkazy, které ona vytrvale ignorovala.

Otočil jsem stránku, na kterou načmárala *vyzvedla jsem vám poštu a letáky jsem si nechala*, a poznamenal jsem si *Ilona Tichá, dcera Hana, manžel Marek*. Potom jsem se zeptal: „Jaké nepřímé důkazy?"

„Hanka se s Markem občas pohádala."

„Proč?"

„Protože jí bylo patnáct," řekla Tichá poněkud podrážděně. V posledním roce na tu otázku určitě neodpovídala poprvé. „Kdo z nás se v patnácti s rodičema nehádal?"

„Já, ale jen proto, že jsem byl od čtrnácti na intru." Pokusil jsem se o povzbudivý úsměv. Ať už dopadne její návštěva jakkoliv, to nejmenší, co jsem pro ni mohl udělat, bylo nesoudit ani ji, ani Hanina otčíma. „Je to složitý věk… pro dítě i dospělé kolem něj. S vámi se taky hádala?"

„Samozřejmě… kvůli úklidu nebo škole. Jenže to nebylo pro média tak zajímavé."

„A kvůli čemu se hádala s vaším manželem?"

„Nehádala se s ním často." Tiché v hlase znovu zaznělo podráždění. „Bylo to vlastně jen párkrát… A pokaždé šlo o nějakou hloupost. Jenže je přitom slyšeli sousedi, co bydlí vedle nás, a když se Hanka ztratila… Sám víte, jací umí lidi být. Někteří to asi mysleli dobře, ale ta bezohlednost a krutost, s jakou probírali náš život… A já… Čím víc jsem narážela na různé poznámky… hlavně na internetu…"

„Tím víc jste se bála, že manžel dceři opravdu ublížil?"

„Ne!" Tichá sebou trhla. „Ovšemže ne!"

Aha.

Zvedl jsem ruku na znamení, že nemám v úmyslu se hádat. „Jen jsem myslel, že když jste o tom začala…"

„To protože… Jako by nestačilo, že zmizela Hanka." Tichá se zhluboka nadechla, párkrát naprázdno pohnula rty. Nic však neřekla, jen se zničehonic rozplakala.

Díky zkušenosti s terapií omylem, kterou jsem tu nedávno poskytoval, mě to nezaskočilo. Natáhl jsem se pro bambusovou krabičku s papírovými kapesníky a nabídl ji Tiché. Jeden si vzala, ale místo toho, aby ho použila, začala ho cupovat na malé kousky, zatímco dál plakala.

Paní Glušková Tichou poplácala po rameni – ani jsem si nevšiml, kdy opustila kuchyňku a protáhla se kolem mě. „Ale božíčku, on vás rozplakal?"

Vrhl jsem na svou asistentku varovný pohled.

Nevnímala ho. „No tak, no tak, to bude dobré. Chlapi umí být necitliví a tendle kór. Budete tu kremroli?"

„Mohla byste se vrátit ke své práci?" zeptal jsem se důrazně. „Nebo spíš konečně s ní začít?"

Paní Glušková se na Tichou podívala s výrazem *sama vidíte, jaký je to hulvát*, potom vrhla lítostivý pohled na nedotčenou kremroli a vrátila se do kuchyňky. Prací, kterou měla v plánu pro dnešní den, bylo patrně dočíst do konce *Ženu a život*.

Chvíli jsem počkal, abych si byl jistý, že se nepokusí vrátit, a pak jsem se znovu otočil k potenciální klientce. „Jste tu, protože věříte, že bych vaši dceru mohl najít?"

Snažil jsem se, aby v té otázce nezazněly moje vlastní pochyby. Odmítnout jsem ji ostatně mohl kdykoliv. Rozhodně jsem si nehodlal nechat platit za něco, co by bylo už od začátku nad moje síly. Chtěl jsem ale vědět, jestli si sem nepřišla jen pro falešnou naději.

Tichá potáhla a zvedla ke mně oči. Na okamžik se jí v pohledu objevilo něco, z čeho mě zamrazilo – navzdory tomu, co říkala o Jaycee Dugardové, věděla, jak je něco takového nepravděpodobné.

„Jsem tu, protože nedokážu s Markem žít. Ne, nechápejte mě špatně! Vím, že Hance nic neudělal, ale… Je to rok, takže média ten případ znovu vytáhla a… Kuba, to je náš syn, přišel ze školy s tím, že mu jeden spolužák o přestávce tvrdil… Doma prý slyšel…“

Tichá se trhaně nadechla. Bál jsem se, že se znovu rozpláče, ale ona se místo toho zahleděla do dálky, jako by něco za mnou upoutalo její pozornost tak, že minutu nebo dvě vůbec nepromluvila.

Nechal jsem ji mlčet a mlčel jsem s ní.

Začínal jsem jí rozumět. I když mluvila nesouvisle, přeskakovala od myšlenky k myšlence a zatím mi ani neřekla, proč za mnou přišla. Představil jsem si, jak ten rok prožila. Panikou i nadějí v prvních měsících, tak intenzivními, že je brzy následovalo naprosté vyčerpání. A po čase přišla touha získat znovu pevnou půdu pod nohama – aspoň v každodennosti. Nepřestala chtít dceru najít, ale nad tím, jestli se to stane, nebo ne, neměla nikdy kontrolu a začínala to chápat. Policie určitě dělala, co mohla, ale ona sama nemohla skoro nic.

A proto je tady.

Aby zachránila rodinu.

Věděl jsem, co řekne, ještě dřív, než se nadechla k prvnímu slovu.

„Pochybnosti jsou strašné. Jakmile jim dovolíte, aby vás nahlodaly, už se jich nezbavíte. Je jedno, jak moc se snažíte sám sebe zastavit. Když si představujete, co všechno se mohlo stát, nedokážete to. A i když víte, že se nic z toho nestalo, ty představy jsou tak živé… Nenapadlo by mě, že se můžu cítit ještě hůř než v těch prvních týdnech, ale když tomu druhému přestanete věřit…“

Chápal jsem, o čem mluví.

Moc dobře jsem chápal, jaké to je.

Na okamžik mě napadlo, jestli nepřišla právě proto – jestli si ze všech soukromých detektivů nevybrala toho, který nejspíš pochopil, jak se cítí, když se sama sebe každou noc ptá, jestli ten, kdo leží vedle ní, přece jen nemůže za to, že ztratila to nejdůležitější.

Sevřel jsem bloček o něco víc. „Takže chcete, abych dokázal, že za zmizením vaší dcery nestojí váš manžel."

Zněl jsem ostřeji, než jsem zamýšlel, ale ona si toho nejspíš nevšimla. Ticho, které se v kanceláři rozhostilo, bylo těžší než vzduch těsně před bouřkou. Skoro jsem cítil, jak mi po kůži přebíhá napětí. Možná to ale bylo nečekaně dusným dnem.

„Kubovi je teprve osm," řekla potom. „To, co se stalo… všechno to kolem… Bylo to pro něj těžké. A pořád je. Nedokážu si představit, že si jednou na internetu přečte všechnu tu špínu, kterou jsem si tam přečetla já. A že jí možná…"

… že jí možná uvěří. Aspoň trochu, tak jako ona.

„Náš syn potřebuje normální rodinu. Jestli ji zničím jen kvůli drbům, přijdu i o to, co mi ještě zůstalo. Vím to, přesto prostě neumím žít s pocitem, že Kubův táta možná… I když je to nesmysl."

Takže hledá klid.

Výročí zmizení znamenalo nový mediální tlak, možná i další online obvinění otčíma, pomluvy ve škole, kam chodí syn. A ona chce vědět, jestli ten poslední rok náhodou neprožila s vrahem.

Nervózně se na mě zadívala, jako by tušila, co se mi honí hlavou. Co všechno si už asi na internetu přečetla nebo i sama o sobě vyslechla? O tom, jak hrozná je máma, když ztratí dceru nebo když zůstává s tím, kdo za to dost možná může? Napadlo mě, jak velkou sílu asi musela vynaložit, aby se tu objevila a řekla mi, že neví, čemu má věřit, ale pokud ji neodmítnu, bude důvěřovat mně.

Zaklapl jsem bloček. „Můžu to zkusit. Ale musím vás upozornit, že vyvrátit podezření úplně by bylo možné jen tehdy, kdybych vaši dceru našel. A jestli to zatím nedokázala policie…“

„Já vím,“ přerušila mě Tichá. „Pořád Hanku hledáme, různými způsoby. A budeme ji hledat dál. Ale musím vědět… oba musíme vědět, že Markovi můžu věřit. Nenávidím se za to, co říkám…“

„A já se omlouvám, že se na to ptám, ale je to důležité.“ Odkašlal jsem si. V puse jsem měl najednou nepříjemnou pachuť. „Dal vám manžel někdy důvod k pochybám? Tím myslím něco víc než jen občasné hádky s dcerou kvůli tomu, že zase nevynesla odpadky?“

Pokud si Tichá měla důvod myslet, že je do zmizení Hany zapletený nevlastní táta, ušetřila by mi spoustu času, kdyby to přiznala. Třeba věděla, že něco udělal, jen potřebovala, aby to za ni řekl nahlas někdo jiný. Chápal jsem to, ale i tak jsem se bál odpovědi.

Zavrtěla hlavou. Možná nelhala.

Znovu jsem se rozhlédl, ale vypadalo to, že i když tu moje asistentka neuklízí, kožený zápisník založila někam, kde ho už nikdy nenajdu. Rád bych věřil, že ho nesbalila a neodnesla jednomu ze svých vnuků, ale jak řekla Tichá, pochybnosti jsou hrozná věc.

Znovu jsem bloček rozevřel. „Budu toho spoustu potřebovat. Co nejvíc informací o vaší dceři, o jejím životě i o všem, co zatím policie zjistila.“

„Děkuju.“

„Ještě není za co.“

„Ale je.“ Tichá si otřela nenalíčené oči. „Řeknu vám úplně všechno.“

2.

Nakonec jsem dostal mnohem víc informací, než jsem čekal. I když jsem je zatím musel brát s rezervou, dokud si většinu z nich neověřím. Zejména ohledně soukromého života patnáctiletého děvčete nemusela být matka stoprocentně spolehlivým zdrojem. I po čtvrtstoletí jsem si pamatoval, jak mi máma při praní našla v kapse kalhot balíček startek a já tvrdil, že jsem to chtěl jen vyzkoušet, ačkoliv jsem kouřil už skoro rok. Bohudíky jsem s tím ve dvaceti přestal, a pokud jsem už neodolal pokušení zapálit si, pak jsem sahal zásadně jen po kvalitních doutnících.

Paní Glušková se ještě dvakrát pokusila do jednání s Tichou zapojit, takže jsem ji nakonec požádal, aby už šla. I když neochotně, poslechla, což se nestávalo často. Na začátku naší spolupráce jsem doufal, že by mi mohla dělat poznámky, ale když jsem pochopil, že se do místnosti neustále vrací za kremrolí, usoudil jsem, že bude pro všechny lepší, když dostane placené volno – co se týče množství odvedené práce, zbytek dne by pravděpodobně proběhl prakticky stejně, i kdybych jí ho nedal.

Hanina matka toho napovídala spoustu. Jako by se jí ulevilo, když dokázala nahlas vyslovit, co ji trápí. A pak už potřebovalo ven všechno. Mluvila o prvním manželovi, Hanině otci, o škole, kam Hana chodila, o kamarádech, se kterými se Hana

vídala, o vztahu Hany s otčímem a mladším bratrem… V mobilu měla složku pojmenovanou *Hanička* a v ní spoustu fotek, kopií různých dokumentů a videí, všechno, co mohlo pomoct v pátrání. Taky to, co se během pátrání objevilo, i to, co podle mého skromného názoru nebylo vůbec k ničemu. Začala náhodně otevírat soubory, přeskakovala od jedné myšlenky k druhé, jmenovala lidi, které jsem neznal, v souvislostech, které jsem nepochopil, a vnášela zmatek i do toho mála, co jsem si z případu pamatoval.

„Co kdybyste mi tu složku nahrála do nějaké úschovny, abych se na ni mohl v klidu podívat?" zarazil jsem ji nakonec a vytrhl z bločku list papíru. „Napíšu vám na sebe mail i číslo, abyste se mi mohla kdykoliv ozvat."

„Udělám to," slíbila mi s dychtivostí a vděčností, které mi trochu až naháněly strach. „Chci mít jistotu, že si o něm ti, co ho znají, nemyslí nic špatného. Že se můžu spolehnout…"

Na známé a kamarády, když už ne sama na sebe?

Asi jsem chápal, o co Tiché jde, jen jsem si zatím nebyl jistý, za jaký konec to celé vzít.

Když jsme se rozloučili, byl jsem unavený a vzrušený současně. Posadil jsem se k pracovnímu stolu, otevřel prohlížeč, a zatímco jsem uvažoval, co si vyhledám jako první, začal jsem poznámky přepisovat z jednoho konce bločku do druhého. Dělal jsem to tak pokaždé. I když jsem si mohl myšlenky nahrávat do mobilu, všude jsem s sebou nosil papír a propisku a občas jsem jednu věc opsal i desetkrát, než jsem si ji srovnal v hlavě. Většinou jsem z ní přitom dokázal vytáhnout to nejlepší a všechno ostatní zmizelo v odpadkovém koši. Teprve potom jsem zápletky přepisoval do počítače.

Boomere! posmívala se mi jen o tři roky mladší Alice, i když byla určitě ráda, že nemusí vymýšlet, co mi dát k narozeninám, protože z nového zápisníku jsem měl radost vždycky.

Na další stránku bločku jsem napsal HANA TICHÁ a podobně jako při kreslení rodokmenu jsem ji spojil se všemi, kdo s ní měli něco společného. Nebylo jich málo.

Hanin otec se jmenoval Karel Straka. S Tichou se rozvedli, když byly Haně dva roky, a ona ho vlastně nikdy pořádně nepoznala. Soud dívku svěřil do péče matky a Straka ztratil zájem i o ten čas, na který měl nárok. Na začátku občas zavolal – většinou proto, aby řekl, že si Hanu o víkendu nevezme, protože je nemocný nebo musí pracovat, ovšem ne moc, aby nemusel vysvětlovat, proč zase neposlal alimenty –, po čase ale přestal i s tím. Když se Tiché narodil syn, zmizel jí ex ze života úplně. To, že by dceru po všech těch letech unesl nebo jí ublížil, aby ublížil Tiché, se mi zdálo nepravděpodobné, ale rozhodně jsem si s ním musel promluvit. Hana byla ve věku náročném pro obě strany – co když chtěla tátu konečně poznat, pro jistotu za zády Tiché, a snad se mu i svěřit s tím, co ji doma trápí? Zapátral jsem v paměti, a když jsem zjistil, že si nevzpomínám, tak i na internetu, jen abych našel jediné vyjádření otce k Haninu zmizení. Shrnout by se dalo pár slovy – *tátové v týhle zemi tahaj za kratší konec provazu a vidíte, jak to končí!* Možná za to mohl novinář, který rozhovor vedl, ale v tomhle článku o Hanu v podstatě nešlo.

Marek Tichý se se svou budoucí ženou seznámil na jednom podnikovém večírku, když bylo Haně pět. Brzo nato se vzali a po dvou letech se jim narodil syn Filip. Hana dostala otčímovo příjmení a podle Tiché ho oslovovala *táto*. Obě děti byly zdravé a nebyly s nimi problémy, což netvrdila jenom Tichá, ale i internet. Na druhou stranu jsem byl po všem, co se obvykle v podobných případech psalo, vůči slovnímu spojení *bezproblémová rodina* poněkud skeptický. „Byl to takový tichý a slušný kluk," byl oblíbený začátek většiny zpráv o tom, jak nezletilý ubodal babičku. Nicméně přinejmenším navenek působili Tiší

jako spořádaná a spokojená rodina. Krátce po narození syna se stal Tichý společníkem v reklamce Pavla Charváta.

V nové záložce jsem si otevřel její webové stránky. Sice jsme se už chvíli neviděli, ale managing director Pavel Charvát v záhlaví záložky *O nás* jako by se vůbec nezměnil. Netušil jsem, jestli k němu byl tak milosrdný čas, nebo jen PR oddělení, které fotku vybíralo, ale při pohledu na ni se mi zdálo, jako bychom spolu naposledy mluvili včera. Hned pod ním se z obrazovky usmíval Marek Tichý, možná trochu moc nadšeně – jako můj finanční poradce, když mě vítá v kanceláři s úsměvem tak širokým, až mám pokaždé strach, že se mě chystá pokousat. Prozatím jsem ale nechal reklamku reklamkou – s Pavlem si ostatně budu muset promluvit už proto, že za mnou Tichou poslal. Nejenom abych mu za to poděkoval, ale především abych se dozvěděl něco, co o svém manželovi možná netušila ani ona.

Znovu jsem se ponořil do poznámek v bločku.

Ve škole byla Hana spíš průměrná, ale oblíbená mezi učiteli i spolužáky – samozřejmě podle Tiché. Žádné známky mi neukázala a o tom, jak měli ostatní Hanu rádi, mohla dívka matce lhát. Vlastně bych se divil, kdyby mi Tichá o ztracené dceři řekla něco jiného, stejně jako by mě překvapilo, kdyby o ní během pátrání kdokoliv prohlásil, že byla podprůměrná a neoblíbená. Nenápadná, laskavá a skromná – Tichá říkala, že ji nikdy nechtěla rozmazlovat, takže Hana znala cenu peněz, a i když Tiší očividně nestrádali, dostávala velmi rozumné kapesné.

Podložil jsem si bradu rukama a zadíval se do bločku, jako bych mohl Hanu najít v něm.

Z toho, jak ji matka popisovala, působila podivně neurčitě, jako skvrna, na kterou se nedá dívat moc dlouho, protože nepatrně, ale vytrvale mění tvar, dokud člověku nezačnou slzet oči. Obyčejné děvče, které ničím nevyčnívá. Někdo, na kom bylo nejzajímavější to, co se mu stalo. Jenže co rodiče o svých

patnáctiletých dětech doopravdy vědí? Za těma úzkýma očima se koneckonců mohla skrývat úplně jiná Hana Tichá, než kterou její matka víc než rok hledala.

Nebo vlastně už nehledala?

Tiší vlastnili mezonetový byt v nově opraveném cihlovém domě kousek od lesoparku. Bytových jednotek v něm bylo šest a ve čtyřech z nich žily rodiny s plus mínus stejně starými dětmi, které mezi sebou udržovaly přátelské vztahy, a to včetně Tichých.

Za domem byla zahrada s pergolou, kde se sousedé po večerech scházeli, bavili se a grilovali. Děti spolu vyrůstaly, a proto se přátelily podobně jako jejich rodiče. Tichý byl podle své manželky kutil a člen výboru SVJ, se všemi v domě vycházel a s chutí se staral o spoustu věcí. Tu pergolu ostatně postavil on. Vycházel vstříc požadavkům sousedů – nová kolna? To nebude problém! –, často ke klobásám kupoval bečku, na kterou nechtěl od nikoho přispět, a na žádné z venkovních akcí nechyběl ani on, ani jeho americký úsměv.

Zaklonil jsem se v křesle a propletl si prsty rukou v týle.

Mým primárním úkolem nebylo najít Hanu, ale očistit Tichého. Dokonalého manžela, laskavého otce a ochotného souseda. Začínal jsem mít dojem, že mi ho Tichá vychválila víc, než si zasloužil. Možná proto, aby otupila hrot svého původního prohlášení.

Neumím žít s pocitem, že jeho táta možná…

Možná co?

Pokusit se o to, aby Tichá s tím pocitem žít nemusela, znamenalo zaměřit se nejenom na ty, se kterými se stýkala Hana, ale i na lidi v Tichého okolí. Zkusit se poptat na toho úžasného chlapíka a jeho vztahy se zbytkem rodiny – navštívit Pavla Charváta a na rovinu se zeptat: *Člověče, myslíš, že to mohl udělat?,* aniž bych věděl, co se za tím *to* vlastně skrývá.

Ale začít jsem musel samozřejmě tím, že si o případu Hany Tiché zjistím co nejvíc.

Na chvíli jsem si přál, abych naplňoval klišé soukromého detektiva aspoň tím, že budu mít u policie kámoše, kteří se nebudou váhat podělit o podrobnosti z vyšetřovacího spisu, ale bohužel. Známých jsem měl plno a spousta z nich mi dlužila laskavost, což se v případě soukromého detektiva hodí taky, nicméně žádného, a to ani mezi těmi dvěma na hospodářské kriminálce, kterého bych mohl s takovou prosbou oslovit. Musel jsem si tím pádem vystačit s volně dostupnými informacemi a snad i něčím navíc od přátel v médiích.

Na pomoc své Delly Streetové jsem se spolehnout nemohl, ani kdybych ji neposlal domů, a tak jsem se do rešerše pustil sám. V kanceláři jsem strávil celou noc, a když začalo svítat, hádka za zdí dávno umlkla a šanon s nálepkou Hana Tichá se zaplnil skoro do poloviny.

Podíval jsem se skrz špinavé okno a uvědomil si, že jsem úplně zapomněl na čas. Nevadilo to. Nikdo mi nevolal, kde vězím, ačkoliv jsem párkrát zvedl mobil, abych Alici napsal, že jsem se zdržel u případu. Snažil jsem se představit si, jak by na to zareagovala, a napadalo mě všechno od *LOL* až po mlčení – a ani o jedno z toho jsem nestál. Navíc jsem si vzápětí pokaždé připomněl, že Alice na žádnou zprávu nečeká, takže jsem mobil zase odložil a vrátil se ke čtení.

Z toho, co jsem našel na netu, jsem se nedozvěděl o moc víc, než jsem si pamatoval. Bezproblémové děvče, taška, kterou ale na běhání nikdy nenosila, stokrát prohledaný lesopark. Ten večer, kdy Hana zmizela, přespával její mladší bratr poprvé u kamaráda a Tiší toho chtěli využít a zajít si na večeři a do divadla. Před odchodem se Tichá Hany zeptala, co má v plánu – i když jsem ji skoro neznal, věděl jsem, že si ty minuty přehrává znovu a znovu, hledá v nich cokoliv, co by mohlo pomoct,

a zoufale touží vrátit se v čase a nechat lístky do divadla propadnout –, a ona odpověděla, že si půjde zaběhat. To proto prohledávali lesopark a procházeli řeku v něm. Strach a náhlá vlna solidarity ve společnosti, následovaná konspiračními teoriemi, významnými narážkami a všemožnými podezřeními, mocně přiživovanými bulvárem. Článkům z něj jsem v šanonu vyhradil zvláštní místo nadepsané *Hnus*.

Bulvár jsem neměl rád nikdy a od jisté chvíle jsem ho vyloženě nesnášel. Jenže internet dokázal být ještě horší.

Na facebooku jsem prošel všechny příspěvky, které zatím nikdo nesmazal. Jako můry ke světlu přitahovaly lidi, kteří měli názor a udělali všechno pro to, aby se o něj podělili se světem. Hanu sice neznali, ale protože byli mimo jiné experty i na ztracené děti, bylo jim jasné, že šlo o drogy, domácí násilí, patrně ale obojí. I když jsem si myslel, že mě v online prostoru nedokáže nic zaskočit, pár komentujícím se to povedlo.

Bezděčně jsem si představil Tichou, která mi tu před pár hodinami brečela, jak pročítá komentáře o tom, *že jen mizerný rodič ztratí děcko, jak matka v médiích působí nevěrohodně, že v tom všem musí být mnohem víc…*

Cítil jsem, že se mi začíná pomalu, ale jistě zvedat žaludek, a nakonec jsem musel facebook zavřít.

* * *

I tak jsem krátce po sedmé odkládal šanon s pocitem, že co jsem mohl zjistit na první dobrou, to už mi tiskárna vyplivla. Navíc jsem v noci obepsal svoje známé v novinách a televizi. První z nich mi už začali odpovídat, případně mě odkazovat na kolegy, kteří se Hanou Tichou zabývali.

Chvíli jsem uvažoval, že bych zpod pohovky vysoukal matraci a aspoň na hodinu se prospal, ale po celonočním bdění jsem potřeboval spíš pohodlnou postel a sprchu. I když jsem

používal nástěnný osvěžovač, který do vzduchu v pravidelném intervalu chrlil citronovou vůni, v kanceláři byla většinu času cítit jen směs sava, vlhkosti a dehtového puchu z nelegální pražírny kávy, kterou někdo provozoval o patro níž. A to nebylo nic, v čem bych chtěl spát, pokud jsem vyloženě nemusel. Navíc jsem se bál, že každou chvíli dorazí paní Glušková, aby tu za moje peníze posnídala, a já budu muset buď předstírat, že mi to nevadí, nebo si s ní promluvit a doufat, že to skončí dohodou o ukončení pracovního poměru, a ne podáním podnětu na inspektorát práce.

Zavřel jsem, zamkl za sebou a sešel po schodech do přízemí. Na vrátného jsem jenom kývl. Přespávat se tu sice nesmělo, ale ten chlápek byl milovníkem detektivek a k mému „poradenství" pociťoval zjevnou úctu. Práce po nocích byla podle jeho názoru pro soukromého detektiva nezbytná. Kdo ví, co by si myslel, kdyby zjistil, že většinu nocí, které jsem tu strávil, jsem pil rum, koukal na *Simpsonovy* a občas se pohádal s tím dredařem z pražírny pode mnou.

Domů jsem to vzal oklikou a auto zaparkoval v ulici před lesoparkem. Na jeho opačné straně bydleli Tiší, ale já zastavil daleko od nich, až na okraji panelákového sídliště. V tomhle lesoparku jsem byl jen jednou, možná dvakrát, a i to už bylo dávno. Skoro jsem si ho nepamatoval a asi na tom ani nezáleželo, protože cedule se známým logem u vstupu oznamovala, že tu právě dochází k rozsáhlé revitalizaci za pomoci finančních prostředků z Evropské unie. I když měla skončit až za pár měsíců, což znamenalo, že bude dost možná pokračovat ještě další dva roky, už teď bych to tu těžko poznával.

Od mé poslední návštěvy rozhodně přibylo laviček a podle mapy, na kterou jsem kousek za vstupem narazil, tu díky evropským fondům stavěli nebo už možná postavili i hřiště na pétanque, workout a výcvik psů. V duchu jsem si poznamenal,

že tam se musím podívat taky – Hana sem přece chodila se psem, ačkoliv ho s sebou ten den, kdy zmizela, neměla. Na tom nebylo nic zvláštního, protože běhat sem chodila bez něho, i když to Ilona Tichá neměla ráda. Od podzimu až do jara se stmívalo brzo a navzdory tomu, že byl lesopark osvětlený, byla v něm pořád spousta tmavých zákoutí. Protože se ale nenašli žádní důvěryhodní svědci, kteří by tu v den zmizení děvče viděli, vzato kolem a kolem to mohlo znamenat, že lesopark za nic nemohl. Hana se ostatně ztratila na konci května, kdy už brzké stmívání nehrozí.

Chvíli jsem studoval mapu ozdobenou graffiti. Nepoznal jsem, jestli jsou ty oranžové čmáranice původní, nebo už stihli *rekonstruovat* i vandalové, každopádně to dost znesnadňovalo čtení. Před očima unavenýma celonočním zíráním do monitoru počítače mi začínalo všechno plavat. Když jsem na desce konečně našel cestu vedoucí mezi školou a ulicí, na konci které Hana bydlela, vydal jsem se k ní.

Korunami stromů dopadalo na lesní cestu nesmělé ranní slunce, ale ve vzduchu se ještě vznášel noční chlad. Po kombinaci přepražené kávy a chemické vůně osvěžovače vzduchu to byla příjemná změna. Ve větvích nade mnou zpívali ptáci, hluk ze silnice už sem nedoléhal. Stačilo pár desítek metrů a začalo se mě zmocňovat vyčerpání. Ještě nedávno jsem vydržel pártit celou noc, pak si dát šlofíka v tramvaji a od sedmi už vtipkovat o novém seriálu v ranním vysílání. Poslední měsíce jsem sice ponocoval často, ale z jiných důvodů. A hlavně s jinými následky. To bezstarostné paření asi nakonec nebylo tak nedávno, jak jsem si myslel, když jsem se snažil vzpomenout si, kolik že mi to vlastně je.

Dvacet devět, umínil jsem si. *Aspoň v mojí hlavě.*

Snažil jsem se potlačit únavu a vyfotit všechno, co mi připadalo potenciálně zajímavé. Sešel jsem ke břehu řeky, která

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Hodná holka*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.